

НЕТФЛИКС ДО КАСНО У НОЋ

Четворочлана породица у дубокој шуми у време короне. Прамење високе траве у мочварном пределу олујом претходне ноћи грубо зачешљано у страну. Анимирајући сцене из актуелног цртаног серијала, мајка се у друштву старијег сина упушта у голему авантуру: *wow!* Отац пак заузима положај удаљен добрих двадесетак метара од колица у којима се у благодети сна убрзано одвија ћелијска деоба. Понео је лаптоп, седи на столици – на расклапање, балконска – и предано ради. На моменте, у потпуности заборавља да лево од њега, на незанемарљивој раздаљини, шумски ваздух, једнако успорено као и он, удише његово рођено дете. Поставши свестан тога, не пашти се нарочито да се осети лоше. Тромом настоји да грижу савести одглуми пред собом. *Сачувао си независноси, то је добро*, помисли присетивши се да је сам, што флуид опорог осмеха распршује по целом лицу. Иако сунце чини сиву маску око тастатуре заслепљујуће блештавом, по сваку цену је хтео да изађе из отежале сенке крошњи, а мучно је преносити колица с уснулим телашцем преко јарка, па још кроз густу и набујалу траву која услед влажности тла чини кораке несигурним.

Ту и тамо одломила би се каква сува грана. Звук би га отргао од рада, те би упутио поглед у правцу колица.

Лахор је заносио травке око његових листова, што је кожу преплашену додиром дражило до нелагоде, а нервози су придонеле и заређале интервенције инсеката.

Из обрнутог смера од оног из ког је породица приспела, добрим делом запуштеним колским путем долази бициклиста. Зауоставља се крај препреченог дебла на сред пута, које је и њих навело да обуставе даљу потрагу и улогоре се ту. Паркира бицикл и ухвативши позамашно трупло обема рукама, заноси га у страну. Отац тек последњи чин прегнућа рекреативног спортисте види јасно: дотад само назире комешање црвено-бело-црног бициклистичког костима кроз врашки умршено грање грмља и карантински разрогачене пажње ослушкује учестало шуштање сувог лишћа. Да бициклиста нешто вршља, отац закључује по томе што се звук не помера напред и што се више не чује пријатан цак-цак-цак окретања точкова. Кад је пад тешког дебла о тло тупо одјекнуо, а бициклиста измилио из шипражја, отац му дружељубиво махну, и гест је узвраћен задовољавајућом реципрочношћу. Бициклиста чак узвикује, с изненађујућом непосредношћу која, свакако, паразитира на неоспорној дистанци: „Откуд ово блато сад овде – пре два дана га није било.“ Отац му тихо одговора да не зна. Ставља прст на уста и главом замахује ка детету, и с нестабилном гримасом извињавајућег смешка испушта једно афектирано: „Шшш!“

Бициклиста усхићен призором обнове човечанства у време короне, раздрагано маше оцу и нестаје.

Отац наставља да ради. Неколико минута касније, кад је ветар јаче дунуо, погледао је у колица: ножице већ окраћалих тегет тренерчица, белих чарапица и плавих ципелица, које су вириле, нису мрдале, али мајчина блуза, којом је дете покривено, благо се заталасала. *Добро је, помислио је. Моју још га радим.*

Помислио је и да није у реду што је детету окренуо леђа, јер за више од деведесет степени морао би нагло да окрене главу да би проверио да ли је све у реду, међутим, дејство које на његову дугодневном затвореношћу раздражену перцепцију има поточић пред њим и оазица осунчаности, коју није било лако наћи у густишу шуме, задржало га је на месту. Био је свестан да би други, савеснији отац заузео положај тако да једним оком неуморно мотри на своје чедо, али је обешечачки шутнуо ту помисао, што је пропраћено донекле непријатним трзајем десног рамена.

Оно што га је пак озбиљније пренуло, иако је ефекат драстично слабио при сваком следећем јављању, јесте један веома необичан звук који неодољиво подсећа на отварање врата старинских ормара, с том разликом што је у шуми та подмукла шкрипа била до десет пута гласнија но у условима собне акустике. Јављала се у размаку од неколико минута и ни најмање није звучала као потмуо глас неке животиње, али шта би онда било. Биће да се ломи нека дивовска грана, а то би могло бити опасно. Али звук је допирао с друге стране, а извор је, како се чини, на довољној удаљености и од њега, а камоли од колица, те може мирне савести да одагна узнемирујуће мисли које га ометају у раду.

Између две шкрипе, једне високог тона, друге ниског (ормар од ораховине у бробдингнашком сеоском домаћинству, помислио је), прелетела га је птица испуштајући крик какав дотад није чуо, међутим, није одвојио поглед од екрана. Следећи пут кад су се његове очи одлепиле, угледале су да колица нису на месту где би морала бити. Заротирао се целим телом, још не устајући, учмали бумбар, да погледа. Вероватно је његово тело у немости сопствене инерције претпоставило да се супруга вратила из незаборавне пустоловине и у потпуној тишини, да не би прекинула сан, одвезла колица, али није било то. Већ је крајичком ока видео да неко у црном одвлачи колица споро и нечујно – чак је имао времена да помисли да је невероватно што кораци не испуштају шумове и да уплете бициклисту извидника у сценарио – а кад је скочио да заурла, да подигне руку, усред трапавог полуокрета устајања са столице, у бахатости касног буђења из моралног дремежа, цела ствар се прекинула. Већ неколико минута био је на нишану с друге стране.